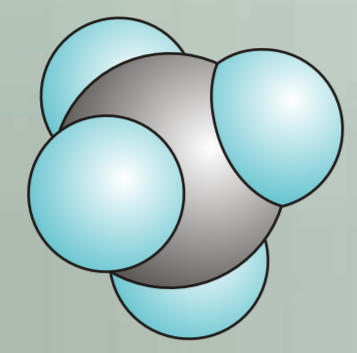

Az államosított olajipar

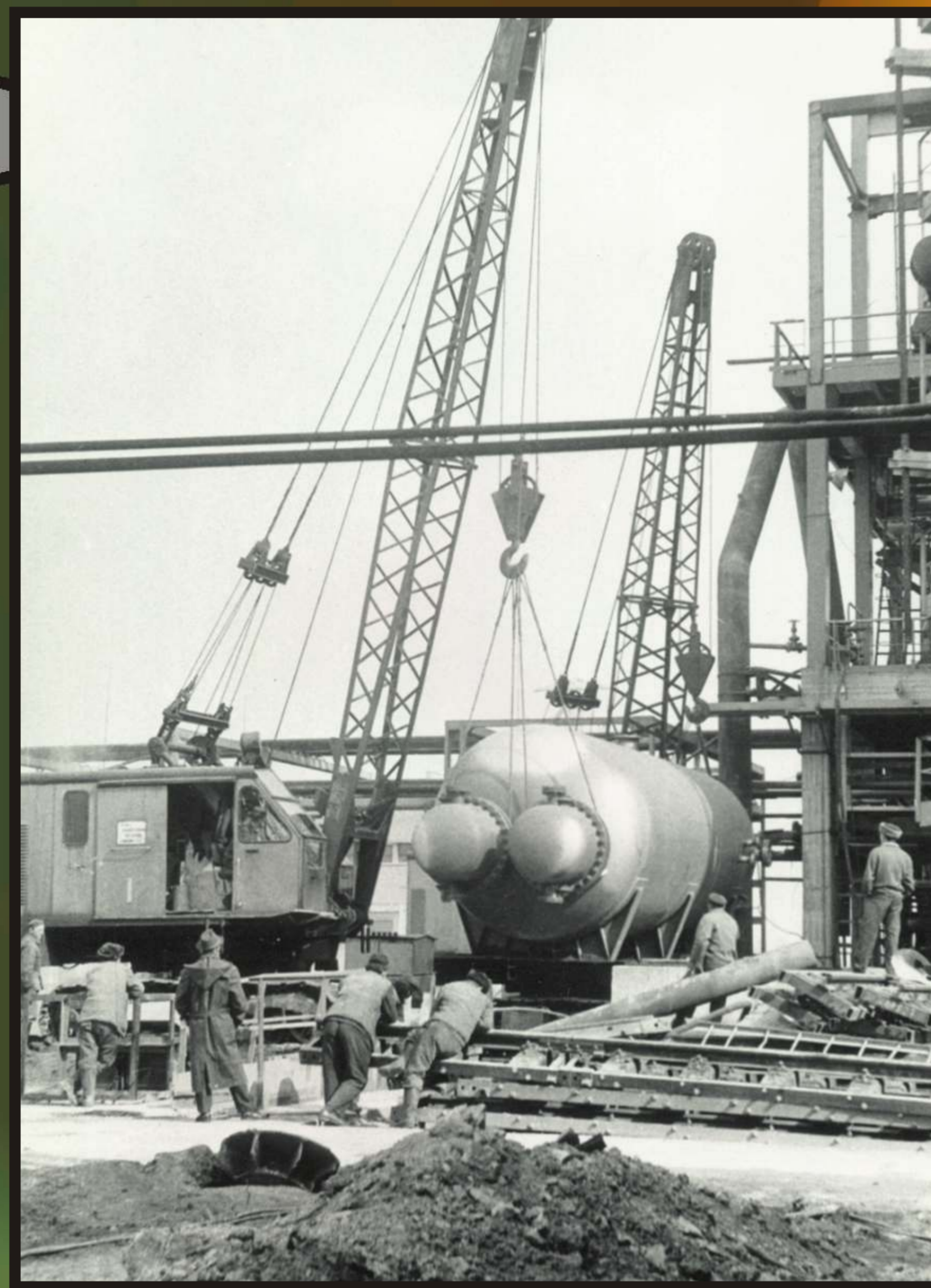

A második világháború végén a magyar kőolaj-finomítóipar 70-80%-ban le volt rombolva a bombázások és a harcok következtében, s eleinte csak a szovjet Vörös Hadsereg számára tudtak a hevenyészve és csak részben helyreállított üzemek termelni. Volt néhány gyár, amely már nem állt talpra a háború után, mint a Fantó és a Magyar Petróleumipar Rt., míg a MOLAJ szovjet-magyar vegyesvállalattá alakult át. Ugyanakkor működött még a székelyi, a nyírbozdányi, a székelyi, az almásfüzti és a csepeli finomító is a Lardoline budapesti gyára mellett, vagyis ezek a cégeknél különösen azoknál, amelyeket a légitámadások is érintettek folyamatban volt a helyreállítás. A politikai változások ugyanakkor gyorsan begyűrűzték a cégekhez, s a kommunista hatalomátvétel után nem sokkal államosításokra került sor a magyar olajiparban is.

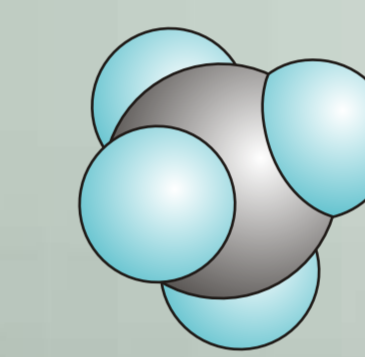

Csepeli Kőolajipari Vállalat

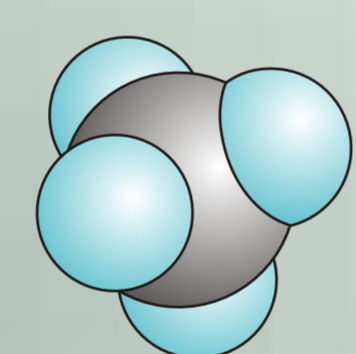
Az épülő százhalmibattai finomító

Zalai Kőolajipari Vállalat - Zalaegerszeg

Ebben az évben beolvadt a Lardoline a Csepeli Kőolajipari Vállalatba, míg 1960-ban a Péti Kőolajipari Vállalattal együtt a Dunai Kőolajipari Vállalat szervezetébe integrálódtak, ami rövidesen egyet jelentett a péti, a csepeli és a pesti Lardoline finomítók bezárásával ugyanis helyüket az új százhalmibattai finomító betöltötte. A százhalmibattai finomító felépítése volt a szocialista Magyarország legnagyobb finomító építési beruházása. 1962-ben a székelyi és az almásfüzti gyárak egyesültek Komáromi Kőolajipari Vállalat néven, míg egy évtized múlva 1973-ban létrejött a TIFO vagyis a Tiszai Kőolajipari Vállalat Tiszaújvárosban (akkoriban Leninváros). Az 1980-as években már újabb finomítóval nem gyarapodott a hazai kőolaj-feldolgozó ipar, amelynek zászlóshajója ekkoriban már a százhalmibattai Dunai Kőolajipari Vállalat volt.

A politikai változások ugyanakkor gyorsan begyűrűzték a cégekhez, s a kommunista hatalomátvétel után nem sokkal államosításokra került sor a magyar olajiparban is.

Így 1949-ben sorra alakultak meg a korábbi magán- és állami tulajdonú részvénytársaságokból az ún. nemzeti vállalatok (Péti Nitrogénművek Rt., Péti Ásványolajipari Nemzeti Vállalat; Lardoline Olaj- Zsíradék és Vegyipari Rt., Lardoline Vegyigyár Nemzeti Vállalat; Shell Kőolaj Rt./Vacuum Oil Company Rt., Csepeli Telep - Csepeli Ásványolaj Nemzeti Vállalat; Vacuum Oil Company Rt., Almásfüzti Ásványolajipari Nemzeti Vállalat; Nyírbozdányi Petróleumgyár Rt., Nyírbozdányi Ásványolajipari Nemzeti Vállalat). Majd 1950-ben az összes cég a Magyar-Szovjet Olaj Rt. (MASZOLAJ) tulajdonába került.

A háború utáni első újonnan épített finomítót 1952-ben Zalaegerszegen létesítették a nagylengyeli olajmező olajjának a feldolgozására. Két év múlva a MASZOLAJ helyét a Magyar Kőolaj Rt. vette át miután az állam kivásárolta a magyar olajiparból a szovjeteket.

Tiszai Kőolajipari Vállalat - Tiszaújváros (Leninváros)

Finomító részlet - Székelyi

Dunai Finomító - Százhalombatta

Dunai Finomító - Százhalombatta